

PRIESTERSFRATERNITEIT IESUS CARITAS

Een ontdekking: broeder Charles

Op een dag lazen we iets over Charles de FOUCAULD. Op de een of andere manier trok de wijze waarop hij het evangelie beleeft onze aandacht. We ontdekten hoe verrassend zijn levensgetuigenis was. Via de boeken van René VOILLAUME, Carlo CARRETO, Jean-François SIX en Arturo PAOLI werd voor ons een lijn van spiritualiteit en actie geopend. Het zou het woord of de uitnodiging van een collega kunnen zijn geweest om deel te nemen aan een gebedsretraite, een bijeenkomst van andere priesters, of een artikel in een publicatie dat sprak over een man die verliefd was op Jezus, die zijn leven veranderde van rijk naar arm. . ; een man met een gevoel voor universele broederschap en vol van God, of een paar kleine broeders en zusters, of priesters, die een stijl van christen-zijn volgden van de eenvoudigen, werk, het zijn met de armen boven alles, mannen en vrouwen die in de werkelijkheid van hun omgeving geïncarneerd zijn. Misschien waren we als studenten wel getroffen door het feit dat er, te midden van zoveel theologie, een directe manier was om Jezus te leren kennen, via een man die, zonder van onze tijd te zijn, vóór Vaticanum II, enkele intuïties had die later werkelijkheid werden, in zijn leven en in de levens van vele christenen die deze wereld zien als een prachtig werk van God, waar mensen in universele broederschap moeten leven. Wij zijn diocesane priesters en geroepen om Kerk te zijn, zonder sektarische trekken of mensen die speciaal zijn uitverkoren voor iets glorieus: geroepen om ook universele broeders te zijn.

De spiritualiteit van Nazareth

Broeder Charles heeft misschien een ander pad in het geloof voor ons geopend; Niet het enige, maar het enige waartoe God ons roept, precies zoals we zijn, zonder de frustratie van het niet anders, beter of volmaakter zijn. Dit plaatst ons niet boven andere vormen van spiritualiteit, maar brengt ons juist dicht bij Jezus waar Hij is, in het samenleven met de mensen die dicht bij ons staan, waar wij leven en die wij elke dag tegenkomen. Nazareth betekent samen zijn met de mensen, niet afgezonderd leven. Nazareth betekent werken zoals iedereen, of ziek zijn zoals een andere zieke, of gepensioneerd zijn zoals zoveel gepensioneerden. Het is lachen met degenen die lachen en huilen met degenen die huilen. Zonder empathie kunnen we niet begrijpen wat Nazareth is en wat eenvoudige gebeurtenissen of de kleine dingen van het dagelijks leven ons brengen. Soms is het voor priesters moeilijk om op die manier te leven, of om een pastorale activiteit te hebben zonder aan succes te denken; Het klerikalisme staat ver van Nazareth, net zoals Nazareth ver van de tempel van Jeruzalem ligt... Daarom hoeven we ons niet als mislukkelingen te voelen als er weinig mensen naar de parochiebijeenkomsten komen, of als de tempel voornamelijk uit oudere mensen bestaat of er maar heel weinig gelovigen zijn. Nazareth beleven betekent Jezus als naaste naar de buurt, de stad, de straat brengen, waar mensen samenkomen, in ziekenhuizen, gevangenissen, opvangcentra, om de hoop van vluchtelingen en ontheemden te delen. Het kan moeilijk

zijn om te begrijpen of we onze persoonlijke veiligheid of mogelijke sociale privileges willen behouden.

De maand Nazareth helpt ons, minstens één keer in ons leven, om in broederschap deze geest van broeder Charles te beleven, door ons te verdiepen in zijn leven en zijn nalatenschap, door ons leven en onze realiteit te delen door samen te bidden, door aan iets handmatigs te werken – zonder te spelen dat we werkers zijn voor een dag - het overdenken van ons leven, onze vreugde en onze mislukkingen, het geven van de woestijn zijn tijd, als een zoektocht en ontmoeting met de stilte van God, het samen uitvoeren van de taken van elk huisgezin, zelfs als het in dit geval een huis voor alleenstaanden is. In de maand Nazareth verbinden wij ons tot broederschap. Dat betekent dat wij ons inzetten om het evangelie na te leven en Jezus te volgen, waar Hij ons ook plaatst.

Een levering aan de allerarmsten

Charles de FOUCAULD brak met de familietradities en de sociale tradities en koos er na zijn zoektocht naar God voor om arm te zijn, net als Jezus. Als je verliefd wordt, wil je het hart van de ander horen. Broeder Carlos identificeerde zich met zijn geliefde Jezus door naar de meest verlatenen te gaan.

Florencio ROSELLÓ, aartsbisschop van Pamplona, Spanje, zegt op de Werelddag van de Armen 2024: *“Op deze Dag van de Armen rijst er voor mij altijd een twijfel: als we het over de armen hebben, aan wie denken we dan? Soms zie ik dat het*

mensen zijn die afhankelijk zijn van mijn ‘aalmoezen’, mensen die afhankelijk zijn van mijn houding, mensen die onder mij staan, die naar mij opkijken, en ik kijk op hen neer. Ik voel mij beter dan hem, en dat stoort mij. Ik heb altijd de armen als gelijken willen behandelen, ze in de ogen willen kijken, omdat ik op hetzelfde niveau sta als zij, niet van boven naar beneden, alsof ik de goede man ben en hij...denk maar wat je wilt.” Onze paus Franciscus benadrukt dit steeds weer. En nog belangrijker: we moeten de armen aanraken, hun de hand schudden of hen omhelzen, zodat we geen afkeer voelen en niet bang zijn dat we vies worden.

Charles de FOUCAULD ging nog verder: we moeten met hen omgaan, met hen leven, volgens hun stijl, zonder onszelf te onderscheiden door onze religieuze status, die soms klassebewust en geestelijk is, ook al behoren we tot de middenklasse. Armen begrijpen universitaire diploma's niet, maar ze begrijpen anderen die op hen lijken wel en ze benaderen hen zonder angst of vooroordelen. Er zijn veel vormen van armoede om ons heen, en niet alleen materiële armoede: arme mensen die geen vrij hart hebben, arme mensen die geen vriendschap hebben, arme mensen die verzadigd zijn met technologie en die geen menselijkheid hebben... We leven vaak onder hen, en we moeten niet verder zoeken. We moeten nog een

heel eind. Arme landen met een buitenlandse schuld – en die eeuwig is – bij het Westen, immigranten in slechte omstandigheden: al diegenen die door de rijkdom worden afgewezen. Hoe kunnen we een consistente levensstijl hanteren in een wereld vol onrecht? Fraterniteit laat ons ook de armoede van onze eigen ellende zien.

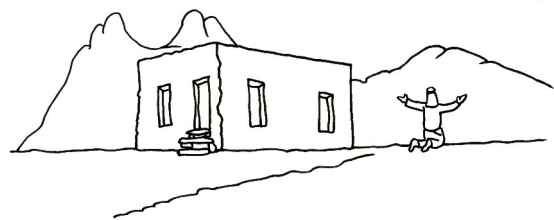

Geloof en leven delen

Het leven van de priestersfraterniteit Iesus Caritas is het leven van gelovige mannen die Jezus volgen en elkaar helpen trouw te zijn aan het Evangelie. In de maandelijkse bijeenkomst – in de plaatselijke broederschap –, in de jaarlijkse of driemaandelijke retraite, in de vergaderingen en in het dagelijks leven, waar men zich ook bevindt, wordt deze ontmoeting met Jezus vernieuwd in de aanbidding, de tijd van stilte en beschouwing van de Eucharistie, zonder haast. Jezus, die naar ons kijkt en ons verwelkomt. Jezus, die naar ons luistert en onze stilte en ons lawaai deelt. Om vriendschap met Jezus te kunnen hebben, moeten we dichterbij Hem komen. Broeder Charles en de grote bidders uit de geschiedenis getuigen van deze diepe vriendschap met God.

En in de woestijn, nog een langere periode van luisteren, wordt de vriendschap versterkt, net als de liefde voor de persoon die we missen omdat hij of zij niet bij ons is. Wij zien God niet, maar wij voelen Hem, omdat Hij ons zoekt.

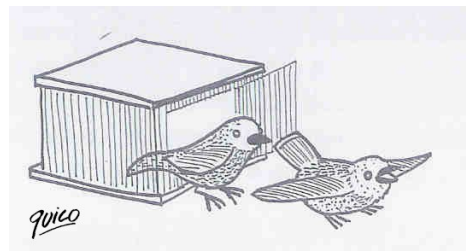

We zijn misschien bang voor eenzaamheid, of voor het ontdekken van onszelf, onze kwetsbare realiteit. In het Gebed van Overgave zeggen we “met oneindig vertrouwen”... Als er vertrouwen is, verdwijnen de angsten. Voor de woestijn hebben we vrijwel niets nodig: alleen onszelf. Wij hebben geen tempel of kapel nodig, geen boeken, geen Bijbel, en ook geen aangenaam of comfortabel landschap: wij moeten naar buiten gaan waar God ons leidt. Stille...

Fraterniteit beleven is het delen van het leven, zoals het is, in elke ontmoeting, vooral in het terugblikken op het leven. Charles de FOUCAULD blikte niet terug op zijn leven, omdat hij geen broederschap van christenen had zoals hij. Door zijn vriendschap met de mensen met wie hij leefde te verdiepen, aangemoedigd door de geestelijke leiding van pater Henry HUVÉLIN, vanaf de afstand tussen Frankrijk en Algerije, en eerder in zijn verschillende stadia van zoeken, had broeder Charles een permanente terugblik op het leven, in gebed, in zijn brieven, wat ertoe leidde dat hij zich niet op zijn gemak voelde en vastzat aan vooraf vastgestelde plannen: hij stond altijd open voor de realiteit van het leven en de omstandigheden. In broederschap leven we

de levensrevisie van het leven als een middel voor innerlijke groei, luisteren en gehoord worden. Wederzijds vertrouwen is noodzakelijk, de acceptatie van anderen, met hun manier van zijn, soms met andere ideeën over de kerk en de maatschappij. Dialoog en ontmoetingen in een sfeer van gebed helpen om vooroordelen en oordelen ten opzichte van anderen weg te nemen. Daarom is voor een juiste beschouwing van het leven transparantie bij ieder persoon essentieel. Het is niet nodig om pastorale activiteiten te evalueren, maar eerder om jezelf te evalueren. De anderen zullen ons helpen. En vooral om je vrij te voelen, zonder gesloten deuren.

In het project van Jezus

De priesterlijke broederschap Iesus Caritas is een klein onderdeel van het geheel van de Kerk van Jezus, een stukje van het geheel waarvoor Jezus leefde: schapen die verantwoordelijk zijn voor andere schapen en die niet neerkijken vanuit hun macht. Wij voelen ons verbonden met paus Franciscus, die in zijn encyclieken altijd de heilige Charles de FOUCAULD aanwezig heeft, en wij willen een Kerk zijn die naar buiten gaat, naar de periferieën, om Jezus te blijven ontdekken en te werken voor zijn koninkrijk, die anderen nodig hebben en tegelijkertijd ten dienste van hen die geen succesvolle protagonisten zijn. Evangeliseren door contemplatief te zijn en onszelf te laten evangeliseren.

Aurelio SANZ BAEZA,
fraterniteit van Murcia, Spanje

(Bedankt, Quico, voor de tekeningen, en bedekant, Gery, voor de recensie nederlands)